

יוצא לאור על ידי ועד כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

גיליון 316 • ערב שבת פרשת נשא • י"א בסיון תשע"ח

שלוש סבות להתעלות...

ילד/ילדה: בשבת זאת חוברים להם יחדו שלושה ענינים חשובים: נתחיל מהעבודה הבסיסית שמדבר בשבת-קדש.

בנוסף, יש משהו שהוא יחודי לשבת זאת והוא היותה שבת פרשת נשא.

ודבר שלישי, מדבר בשבת שלאחר חג-השבועות, "זמן מתן תורתנו". כידוע, כל שבת אוספת אליה את כל ימי השבוע שחלף, ומעלה אותם ביחד אתה למדרגה רוחנית גבוהה יותר; ומכאן הקשר של השבת הזאת לחג-השבועות.

מכל אחד ואחד משלושת הענינים הנזכרים-לעיל ראוי ללמד הוראה בעבודת-ה'. ומסתבר גם לומר, ששלושת הענינים הנזכרים קשורים זה לזה ומשלימים האחד את משנהו.

אבא/אמא: נתחיל מכך שמדבר בשבת-קדש:

השבת מעלה ומרוממת את האדם. כל השבוע פלו, אנחנו עסוקים בעניני עבודה, סדורים, נסיעות, תקונים וכו'. בהגיע שבת, הנפש שלנו נעשית שקטה, רגועה ורוחנית יותר. את מקום העסוקים היום-יומיים תופסים למוד תורה, תפלות ומנוחה. אין מי שלא מרגיש בשבת התעלות רוחנית.

השפעת השבת עלינו כל-כך חזקה עד שחכמינו זכרונם-לברכה אומרים, "אפלו עם-הארץ אינו משקר בשבת". 'עם הארץ' הוא אדם השקוע בעניני העולם-הזה ולפעמים גם מרשה לעצמו לומר דברים שאינם אמת. אבל בשבת-קדש, אפלו הוא מקפיד על אמירת אמת. והסבה לכך היא, שהשבת מצד עצמה מרוממת את האדם ומעלה אותו במדרגה.

© nina creative

"מפתגמי הבעל שם טוב: אין אנו יכולים לשער את עצם גדל פעלת אהבת רעים. חברים המעוררים רחמים רבים על חברים וכן גילם בשעת דחקו - קורעים גזר דין של שבעים שנה. הופכים הם את הקללה לברכה, ואת המות - לחיים ארפים".

(ספר התולדות אדמו"ר מהוריי"צ ח"א עמ' 131)

אהבת ישראל של הרבי

ספר השליח הרב נחמיה ווגל: "לאבי היו עסקים רבים במהלך חייו עם יהלומים. במסגרת עבודתו, הוא היה מלמש את היהלומים והיה מרויח כסף רב. הוא גם היה מסייע לשלוחים ככל שנתן.

באחד הימים, החליט אבי לפתח מסגרת לצעירים יהודים המחפשים פרנסה. הוא היה מאתר צעירים יהודים, מביא אותם למפעלו, שם היה מסביר להם את רזי המקצוע של לטוש היהלומים. בסוף החודש היה משלם להם את שכרם, כמקובל.

וכך, המסגרת החלה משני צעירים בלבד וצמחה לכמה עשרות. מדי בקר הם היו באים למקום העבודה ועובדים בלטוש. במהלך היום, היה אבי גם לומד תורה עם הצעירים. המטרה של אבי הייתה לסייע ליהודים למצא פרנסה בכבוד.

כשהמסגרת גדלה יותר, החליט אבי לשאול את הרבי, האם אפשר שהמסגרת תקרא על שם ליובאוויטש - מעין 'בית הספר למלאכה' בכפר חב"ד שפעל באותם ימים.

הרבי ענה לאבי שבשום פנים ואופן לא. הסבה, על פי דברי הרבי, הייתה, שמספיק שיהיה צעיר אחד שישמע שמדבר במסגרת של חסיד חב"ד ולכן לא ירצה להגיע ובגלל זה יאבד את פרנסתו...

ספור זה ממחיש לנו בצורה הכי ברורה את אהבת ישראל הגדולה שהייתה לרבי לכל יהודי ויהודי בעולם".

✂ _____ ✂
גיליון 316 נשא
שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____
כיתה: _____ חתימת הורים: _____

מקוה הנני להשם יתברך שלעולם לא אשכח את הרשם משנות ילדותי, מה שראיתי בליובאוויטש כשחיתי מארעות שונים עם אנשים מרמות שונות, אחד עם חברו בראש השנה או סכות או שבועות בליובאוויטש.

אנשים החלוקים אחד מהשני הן בידיעה בלמוד והבנת חסידות, הן במצבם החמרי, ה"שלוש עליכם" שלהם היה כזה לכבי שהפנים שלהם האירו מגדל שמחת אהבת החסידים הפנימית.

כך חיו חסידים וזהו היסוד הנכון של חיים חסידיים אמתיים.

מתברך הנני שהשם יתברך יזכה אותי לראות שמחות אצל חסידים בתוך כלל אחינו בני ישראל שיהיו ולראות שהחסידים שבדור הנוכחי ינהיגו את סדר חיייהם באהבת חסידים כמו שהיתה".

(אג"ק כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, ח"ד ע' תקיב)

מסירות נפש עבור יהודי שלא מכירים

"רבנו הזקן אמר פעם לבנו, כבוד קדשת אדמו"ר האמצעי: אצל חסידים נחקק ברוח השם הענין של אהבת ישראל. באותו זמן הייתה אהבת החסידים גדולה מאהבת אחים, והיהודים הבלתי חסידים היו מאחלים לעצמם שאהבת האחים שלהם תהיה כמו אהבת החסידים.

רבנו הזקן היה מרצה מאוד ממצב החסידים, אך - סים רבנו הזקן - אין זה מגיע כלל וכלל לאהבת ישראל שהפעל שם טוב רצה, שתהיה מסירות נפש על יהודי, ואפלו על יהודי כזה שאין מכירים אותו כלל.

אמר על כך כבוד קדשת אדמו"ר ה'צמח צדק': אמרתו זו של רבנו הזקן הדליקה את נר התמיד של אהבת החסידים, ובכך יקבלו את פני משיח צדקנו".

(ספר השיחות ה'ש"ת עמ' קכ)

המפתח לכל השערים

"האנחה שיהודי נאנח על צערו חס ושלוש של יהודי שני, שוכרת כל מחיצות הפרזל של המקטרגים, והשמחה והברכה שיהודי שמח בשמחתו של יהודי שני ומברכו - מקבלת אצל השם יתברך כתפלתו של רבי' ישמעאל כהן גדול בקדש הקדשים".

(ספר השיחות תש"ג עמ' תסד)

בדרני החסידים

למדינות או תמימות

החסיד ר' מאיר-שמחה חן (מחסידי הרבי הרש"ב והרבי הקודם נשמתם-ע"ד) הזדמן פעם אחת לעיר מסקמת ונכנס לבית-הכנסת. עיניו נחו על בחור צעיר שישב ואמר תהלים ברגש רב. הבחור קרא את הפסוק "אילותי לעזרתי חושה" ותרגם זאת לעצמו (ביידיש), "מיין שטארקער גאט, צו מיין הילף שגעל" (=אלקי החזק, בוא לעזרתי מהר).

ר' מאיר-שמחה התרגש מתמימותו של הבחור ופתח עמו בשיחה. התברר לו, כי הלה יתום מאב והוא עובר במאפיה המקומית על-מנת לסייע לאמו בפרנסת הבית.

"וכמה אפה מרויח לחדש?", התענין ר' מאיר-שמחה. הבחור נקב בסכום, ור' מאיר-שמחה שאלו אם יהיה מוכן, תמורת סכום כסף זהה שיעניק למשפחתו בכל חודש, להתחיל ללמד בישיבה. הבחור השיב בחיוב וה'עסקה' יצאה לדרך.

כעבר שנים מספר נקלע ר' מאיר-שמחה שוב לאותה עירה. נכנס לבית-הכנסת ומצא שם את הבחור, שקוע בלמוד. הקשיב ר' מאיר-שמחה ללמודו והתפעל מאוד. "ואולם", הוסיף לאחר מכן ר' מאיר-שמחה ואמר, "התמימות שאפיינה אותו בעבר, שוב לא נראתה עליו..."

אהבת החסידים יותר מאהבת אחים...

"במענה למכתבו... שמח אותי לקרא דרישת שלום מפרטת ממוך ומרעיתך תחיה, הבת, החתן, הנכד יחיו ובנכם יחיו.

דיעת האחד אודות חברו, מה שלומו ומה שלום משפחתו, הוא אחד מהיסודות העקריים של חיי ודרכי החסידות.

פעם, בדורות הקודמים אהבת החסידים עמדה במעמד הנכון אצל חסידים. לעתים תדירות (=קרובות) קרה שיהודי חסידי נסע במיחד לחסיד שני על מנת לראות ולהתדבר אודות עניני משפחה הפשוטים ביותר, מפני שאצל כל אחד היו עניני המשפחה של השני יקרים וקדושים.

האחווה החסידית ביניהם הייתה יותר מאהבת אחים.

ילד/ילדה: לפי זה יוצא שהרעיון המרכזי המשתייך המסתתר מאחורי שלושת הענינים הנזכרים הוא - התרוממות והתעלות במדרגה.

התורה מרוממת את היהודי, השבת מעלה אותו ושני אלה גם-יחד באים לידי בטוי בשם הפרשה - נשא (את ראש).

מוכן אם-כן יחודה של השבת הנוכחית, שבה שלושת הדברים חוברים יחד: שבת-קדש פרשת נשא שאחרי חג-השבועות אשר בו קבלנו את התורה.

אבא/אמא: "המעשה הוא העקר", ולכן לאחר שהבנו את המעלות הנפלאות הקימות בשבת זאת, חשוב שההבנה שלנו תשפיע על מעשינו-בפעל.

ובפשטות: על כל אחד ואחד לקבל החלטה-טובה להוסיף בהתמדה ובשקידה בלמוד התורה (שהיא, כאמור, מרוממת אותו). ובענין הזה אסור לעמד על מקום אחד. נכון אמנם שבחג-השבועות קבלנו את התורה והתעלינו, אבל מיד לאחר מכן (ובמיחד בשבת הזאת) אנחנו ממשיכים להתעלות בתורה.

ואל לנו להסתפק בכך שאנחנו בעצמנו מוסיפים (ומתעלים) בתורה; מצד הענין של "ואהבת לרעה כמוך", עלינו להשפיע גם על סביבתנו לעשות כן. שגם יהודים נוספים יוסיפו התמדה ושקידה בלמוד התורה ובקיום מצוותיה בהדור.

(על-פי 'התועדויות' תשמ"ב, חלק ג', עמ' 1624 והלאה)

מסיני ומסרה וכו", מעבירה לנו מסר חשוב ביותר:

קבלת התורה ומסירתה לדורות הבאים היא התרחשות תמידית החוזרת ונשנית כל יום ויום. כלומר, כל יום ויום אנחנו שבים ומקבלים את התורה הנמסרת מדור לדור (מהקדוש-ברוך-הוא למשה, ממשה ליהושע, מיהושע לזקנים וכן הלאה).

אבא/אמא: יותר מזה: אם בחג-השבועות הדגשנו בעקר את מתן-תורה, במשנה הנוכחית (בפרקי-אבות) מדגש יותר למודה על-ידי כל אחד ואחד מישראל, עד סוף כל הדורות - "והעמידו תלמידים הרבה".

זאת ועוד: המשנה משתמשת במלה "ומסרה", ופרוש הדבר הוא שהתורה שמשנה קבל מסיני, נמסרת לכל אחד ואחד מאתנו עד פי (על-ידי הלמוד והחדוש בה) היא נעשית התורה שלנו!

(על-פי 'התועדויות' תנש"א, חלק ג', עמ' 309 והלאה)

ילד/ילדה: עתה נעבר לקד שמדבר בשבת פרשת נשא: הפרשה נקראת כך בגלל הפסוק הפותח אותה, "נשא את ראש". ובתרגום לשפה פשוטה - צריך "לשאת" ולהגביה את ה"ראש".

בראש נמצא השכל והוא גם המקום הגבוה ביותר בגוף-האדם. באה התורה ואומרת לנו: לא די בכך שהראש ממילא מצוי במקום הכי גבוה בגוף ובו שוכן שכל האדם. צריך להרים אותו עוד. לשאת אותו למדרגה רוחנית גבוהה יותר. "נשא את ראש!"

אבא/אמא: הענין השלישי שהזכר הוא היותה של שבת זאת השבת הסמוכה ל"זמן מתן תורתנו".

התורה נקראת "תורה אור" ו"תורת אמת", מפני שהיא מאירה את העולם ומגלה את האמת שבו. בלי תורה (חס-וחלילה), לא תמיד רואים את יד ה' המנהיגה את העולם. אך כאשר לומדים תורה, מבינים כיצד כל פרט ופרט בעולם משגח ומנהל על-ידי הקדוש-ברוך-הוא.

התורה נקראת גם "תורת חיים", מפני שהתורה מאירה את חיי היהודי: לדגמה, כששני בני-אדם יש ופוח כלשהו, הם פותחים ספר 'שלקח ערוך' או פונים לרב פוסק הלכה, וכך הם יודעים מי מהם צודק וכיצד עליהם לנהג.

כלומר, התורה מגביהה את האדם ומאירה את חיי באור האמת.

נקודה משיחה

אבא/אמא: נמצאים אנו בשבת שלאחר חג-השבועות, "זמן מתן תורתנו".

מנהג ישראל ללמד בכל אחת מהשבתות שבין פסח לחג-השבועות פרק אחד מפרקי-אבות. אבל מנהגנו הוא להמשיך בלמוד פרקי-אבות גם בשבתות הקיץ.

והנה השבת הזאת אנו פותחים מחזור חדש של למוד פרקי-אבות, שתחלתו במשנה הראשונה, "משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע... והעמידו תלמידים הרבה וכו'".

ילד/ילדה: העבדה שאנן לפני ימים מספר קבלנו את התורה, בקולות ובקריים, וכבר אנחנו שבים אל ענין "משה קבל תורה